

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

สร้างหวิมานให้จิต

เดือนนี้เป็นเดือนฟ้าขาวดาวกระจ่างจิตใจคนสว่างไสว ด้วยอำนาจของการคิดทางบุญทางกุศล ตื่นขึ้นมาเข้าคิดแต่เรื่องบุญเรื่องกุศล ทอดผ้าป่าที่โน่นกฐินที่นี่ เพื่อนฝูงเขาไปเราไม่ได้ไปก็คิด เราจะได้ไปก็คิด มีแต่คิดเรื่องบุญเรื่องกุศลจิตใจจึงสว่าง สว่างไสว เดือนนี้เป็นเดือนสว่าง จึงเรียกว่าเดือนฟ้าขาวดาวกระจ่าง จิตใจคนสว่างไสวเพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลที่คิดขึ้นจากทางใจ ถ้าทำบุญกุศลละสว่างแหละ ถ้าชอบกิเลสตัณหาละมืดตื้อแปดทิศแปดด้าน ถ้าเป็นคนเราเทียบแล้วก็หลับตาไป ไม่ได้ลืมตามองโน้นมองนี้ หลับตาไปชนนั้นโดนนี้ไปเรื่อย ๆ กิเลสพาคนไปเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมพาไปนี้สว่างไสวไปเรื่อย ๆ

จิตใจของคนเรามีศาสนาเป็นที่ยึด มีธรรมเป็นที่ยึด อันนี้สำคัญมากนะ ที่พึ่งทางใจสำคัญมากกว่าที่พึ่งทางร่างกาย ร่างกายที่ไหนก็มี แม้แต่นกเขาก็ทำรงทำรังได้ เป็นที่อยู่ที่พัก ร่างกายของเขา มนุษย์เราก็มีบ้านมีเรือน แต่ทางใจนี้ไม่ค่อยมีกัน ยิ่งสัตว์ด้วยแล้วไม่มีเลย มนุษย์จำนวนมากต่อมากไม่มีที่พึ่งของใจ คือไม่มีธรรมไม่มีศาสนาเป็นที่พึ่ง อันนี้เสียมาก ครั้นเวลาไปใจเป็นผู้ไป สิ่งเหล่านั้นที่เราสร้างขึ้นมามากน้อยนี้ไม่มีความหมายอะไร พอลมหายใจขาดเท่านั้นปั๊บ สิ่งเหล่านั้นขาดสะบั้นไปเลย หมดความหมาย

มีความหมายอยู่ที่ใจนี้ ไปหาที่เกาะที่ยึดไม่ได้เพราะไม่มีที่พึ่ง ทั้ง ๆ ที่เรียกร้องความช่วยเหลือจากเจ้าของตลอดมา เพราะทุกข์มากลำบากมาก ไม่มีอะไรจะได้รับความทุกข์ความลำบากความทรมานมากกว่าใจ ใจเรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของ ให้ได้บรรเทาได้พักสงบบ้างนี่ก็ไม่มี มีแต่ติดแต่ดันกันทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน ตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตายมีแต่ติดแต่ดันทั้งนั้นหาที่พักไม่ได้ นี่เสียตรงนี้มาก ตายไปแล้วก็หาที่เกาะไม่ได้อีก

การสร้างบุญสร้างกุศลการเจริญเมตตาภาวนา เป็นการพักจิตพักใจ ได้อาหารชุ่มเย็นต่อจิตใจเข้าไปหล่อเลี้ยงแล้วก็มี ความสงบเย็นใจสบายขึ้นมา เพราะฉะนั้นการสร้างบุญสร้างกุศลจึงเป็นการสร้างที่พึ่งของใจ สร้างหอปราสาทราชมณเทียรให้ใจ ปราสาททิพย์ก็ขึ้นที่บุญที่กุศล จนกระทั่งถึงนิพพานก็ไปจากบุญจากกุศลทั้งนั้น กิเลสตัวเดียวไม่ได้สร้างหวิมานให้ใครแหละ มีแต่ความทุกข์ความทรมานบีบบี้สไฟตลอดเวลา แต่ทางความดีนี้สร้างตลอด เราสร้างความดีนี้เท่ากับสร้างหวิมานให้จิต โอฆารสต่าง ๆ ให้จิตใจเราได้รับได้เต็ม เพราะฉะนั้นขอให้

พี่น้องทั้งหลายได้ระลึกส่วนนี้ให้มาก ที่พึ่งทางใจกับที่พึ่งทางกายอย่างน้อยให้เสมอกัน มากกว่านั้นให้ใจได้รับมากกว่าทางส่วนร่างกาย

หมาเป็นอะไร ๆ ตัวไหนกัดตัวไหน ตัวไหนกัดเขาหวดเลย อย่างงั้นซีฟีกหมาที่หวด ฟีกคนก็หวด ฟีกคนหวดด้วยปาก ฟีกหมาหวดด้วยไม้เรียว ตัวไหนกัดเขารังแกเขาหวดเลยนะอย่ารอ ไม้เรียวหวดมันก็รู้อเองนะ ตัวไหนมันรังแกเขา สมมุติว่าไปกัดเขามันต้องวิ่งเข้าป่าเลย มันกลัวไม้เรียว พวกนี้รู้ความผิดเจ้าของนะ ความผิดมันรู้...หมา แต่มนุษย์เราไม่รู้ความผิดสุนัขหมาไม่ได้ ตรงนี้ตรงลำหลัง ลำหลังหมาตรงนี้ หมาเขารู้ความผิด พอกัดกันนี้กลัวไม้เรียววิ่งเข้าป่าละ คนไม่กลัวมันคือด่าน เรือนจำเรือนหนึ่งนี้บางคนเข้าตั้ง ๔ วัน ๕ วัน ตายกับเรือนจำก็มีไม่เข็ดไม่หลาบ นี่จึงว่าสุนัขหมาไม่ได้พวกนี้ หมาดีกว่า หมาตัวไหนไม่เห็นเข้าเรือนจำ คนนี้เข้าคุกเข้าตะรางเรื่อย นั่นจึงว่าความประพฤติดตัวเองสุนัขหมาไม่ได้

นี่พวกเราก็กู้กิเลสไม่ได้ พิจารณาให้ดีนะ ความโลภมันบีบบีบสี่ไฟให้ได้รับความทุกข์ ความทรمان คือความโลภได้แก่ความอยากได้ ความอยากได้หาประมาณไม่ได้ เอาเงินมากองเท่าภูเขาไม่พอ เอาமாகองหนึ่งกองเงินกองทองไม่พอ มีแต่ไม่พอดลอดไป กองให้จนกระทั่งมองดูอะไรไม่เห็น เห็นแต่กองทรัพย์สมบัติเงินทองก็ไม่พอ เอาให้เต็มโลกธาตุเราเป็นสมบัติของผู้เดียว ขนาดนั้นยังไม่พอ นี่เรียกว่าความโลภเป็นภัย

ความโลภคือความอยาก ความอยากนี้แลตัวบีบบีบสี่ไฟจิตใจให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน ไม่ใช่สมบัติเงินทองข้าวของทรมานเราให้ทุกข์แก่เรา ตัวอยากนี้ต่างหากให้ทุกข์ ขนมาเท่าไร ๆ ก็ตัวอยากมันไม่ถอย มันยิ่งอยากมาก ๆ เข้าไป ยิ่งบีบบีบสี่ไฟเข้ามา ยิ่งได้รับความทุกข์ความทรมานมาก นี่เรียกว่าความโลภ ท่านว่ามันเป็นพินเป็นไฟ ความโลภพอเกิดขึ้นก็เผาเจ้าของ ดินร่นกระวนกระวายหามา หามาได้ทางถูกก็เอาทางผิดก็เอา หาได้แบบไหนเอาขอให้หามาให้ได้ ส่วนมากมันก็ไม่ได้ มันได้แต่กองทุกข์เต็มหัวใจ นี่ตัวหนึ่งไฟกองหนึ่ง อันนี้ โลกคุณิ ไฟคือความโลภ

ราคคฺคิ ก็เหมือนกัน ราคคฺคิ ไฟคือราคะตัณหา อันนี้ก็เหมือนกันเป็นคู่เคียงกัน ตัวโลภนั้นมาจากตัวราคคฺคินี้ ตัวนี้มันตัวกระสันดินร่นกระวนกระวายกระเสือกกระสนพิลึกพิลั่นคือตัวนี้ มันผลักดันให้ไปหามาให้มัน ทางภาคอีสานเขาว่าไปหามาถวยมัน ถวยคือถวยมัน หามาเท่าไรก็ไม่พออีก เพราะตัวนี้เป็นตัวไฟกองใหญ่ มีเท่าไรไม่พอ เพราะฉะนั้นโลกเราถึงเดือดร้อนมาก เพราะราคะกำเริบ ราคะกำเริบความโลภก็กำเริบ ความกระเสือกกระสนความติดความดินเสาะแสวงหาที่ต้องหาด้วยวิธีการต่าง ๆ กันก็เป็นเรื่องกำเริบไปตาม ๆ กัน ทุกข์เลยมากขึ้นโดยลำดับ

ใครก็สร้างแต่ทุกข์แบบเดียวกัน ๆ ไม่มีใครผิดแปลกต่างกันเลย เพราะฉะนั้นเวลามาพูดกันจึงเป็นเสียงเดียวกัน คือทุกข์ด้วยกัน ไปถามขิมหาเศรษฐี เราอยากองข้ามนะว่ามหาเศรษฐีจะไม่มีทุกข์ นั่นละตัวกองทุกข์ใหญ่โตอยู่ตรงนั้น ใหญ่เท่าไรยิ่งทุกข์มาก ไม่ว่าฝ่ายมหาเศรษฐี ไม่ว่าข้าราชการงานเมืองชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม ถ้าชำระตัวนี้ให้สงบไม่ได้แล้วคือไฟกองนี้เองเผาคน สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยไม่ได้เผานะ ตัวนี้ต่างหากเผาคน

ที่ว่าไปถามเศรษฐีขิมิทุกข์ใหม่ ก็คือไฟกองนี้แหละมันเผา สมบัติเงินทองมียอมรับว่ามีแต่มาช่วยอะไรไม่ได้ซิ เจ้าของติดดินเพราะอำนาจของกิเลสตัณหาหมั่นพาดิตพาดิน ได้รับแต่ความทุกข์ความทรมาน เพราะฉะนั้นธรรมจึงมีเป็นน้ำดับไฟ ถ้าเป็นรถก็มีเบรกห้ามล้อให้วิ่งแต่พอดีอย่าให้เกินประมาณ ทุกอย่างเกินประมาณไม่ดีทั้งนั้น ธรรมพระพุทธเจ้าอยู่ในความพอดีเหมาะพอดี อยู่ก็พอดี การกินการหลับการนอนการใช้การสอยทุกอย่างให้พอดีบพอดี อย่าให้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อย่าให้ลั่นฝิ่ง ถ้าลั่นฝิ่งแล้วมันท่วมบ้านท่วมเมืองไปหมดท่วมตัวเองแล้วก็ท่วมบ้านท่วมเมืองท่วมไปหมดนั่นแหละ ถ้าลงว่าความไม่พอดีมีตรงไหนนั่นละความทุกข์มีอยู่ตรงนั้น ให้พยายามรักษาตัวของเราให้มีความพอดี อย่าดี้นรจนเกินเหตุเกินผล

โลกนี้ร้อนเพราะความดิ้น หาความสุขไม่ได้เพราะความดิ้นแหละ มีแต่ความทุกข์เท่านั้น ดิ้นมากเท่าไรยิ่งทุกข์ อยากมากเท่าไรยิ่งทุกข์ ไม่อยากมากไม่ทุกข์มาก ไม่อยากเลยไม่มีทุกข์แสนสบาย ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ท่านหมดความอยาก การเสาะแสวงหาการไปการมาชวนชวหาเช่นเดียวกับพวกเรา แต่ท่านหาท่านมีธรรมพาหาไม่ใช่กิเลสพาหา ถ้ากิเลสพาหาแล้วความพอประมาณไม่มี เอาจนตาย ถ้าธรรมพาหาแล้วความพอดี เช่นเดียวกับเรารับประทานอาหาร รับประทานพออิ่มแล้วรู้ตัวเองหยุดทุกคนไม่มีใครฝืน อันนี้พอถึงขั้นพอดีแล้วใจก็รู้ตัวเองไม่ฝืนเหมือนกัน นี่เป็นสุข เหมือนเรารับประทานอิ่มแล้วเป็นสุข อันนี้เราหาอะไรมาได้พอประมาณ พออยู่พอกินพอเป็นพอไปแล้วเราก็หยุดพัก สงบจิตให้ได้รับความสะดวกสบายทางด้านจิตใจ เรียกว่าอบรมจิตใจ พักจิตใจไปในตัว นี่ก็เป็นสุขไม่เป็นทุกข์ พวกกันจำเอา

วันนี้ไม่เทศน์อะไรมากมายละเทศน์เพียงเท่านี้ ต่อไปนี้จะให้พร หลวงตานีเทศน์ทุกวัน ๆ วันยังค่ำ ๆ เทศน์ไม่ตั้ง นโม แต่ไม่มีเอว เทศน์ได้วันยังค่ำ อ้าย พิณจะตายจริง ๆ นี้ เก่งกว่าแชมเปียน เก่งกว่าแชมเปียนยังไง แชมเปียนเขาขึ้นต่อยมวยกันนี้ต่างฝ่ายต่างให้น้ำนี่นะ ฝ่ายนี้ให้น้ำฝ่ายนั้นก็ให้น้ำ แต่เราไม่มีการให้น้ำ คณะนั้นขึ้นมากคณะนี้ลงไป คณะนั้นขึ้นมาอยู่อย่างนั้นตลอดนะ แล้วเราให้น้ำตรงไหนเราได้พักเมื่อไร ไม่ได้พัก ลงไปแล้วยังสั่งเสียด้วยนะ อ้าย น่าขอบคุณมากจริง ๆ นะ เขาสั่งเสีย ไปละพวกเราให้หลวงปู่ท่านได้พักผ่อน หลวงปู่พักผ่อนมาก ๆ นะ พวกหนึ่งรออยู่ข้างล่างแล้ว หลวงปู่พักผ่อนมาก ๆ นะหลวงปู่ อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรนาน ๆ นะหลวงปู่ พวกหนึ่งรออยู่แล้ว พวกนี้กำลังลงกำลังสั่งเสียให้หลวงปู่ได้พักผ่อน

แล้วพวกนั้นกำลังขึ้นมา พอขึ้นมาก็แบบเดียวกัน ลงไปก็เสี่ยงอีกเหมือนกัน ผู้ที่ได้รับความเสี่ยงเลยจะตาย โห พิลึกพิลั่น